

sthyret og ledet den største Straffeanstalt, der er her i Landet. Kan Overtillshynet virkelig vedblivende se paa, at en Mand, der er svækket paa Sjæl og Legeme, bliver siddende der? Nei, det tror jeg skal staa fast, at ikke alene har Mazanti et Ansvar og en Skyld i langt højere Grad, end de høje Herrer have villet indrømme efter den Maade, hvorpaa de have taget fat paa ham, men ogsaa Overtillshynet, som har set paa, at denne Mand blev staaende i Spidsen for Anstalten, har et saadant, og endvidere har den høitærede Minister et Ansvar, fordi han har havt Rundskab om, hvorledes det hang sammen, uden at vi have hørt, at der er gjort det Allermindste. Nei, naar den høitærede Minister kan faae Noget at høre om Majestætsforbrydelse eller høre, at Noget har sagt Noget om, at dette Ministerium brød Danmarks Riges Grundlov — ja, jeg har selv følt, hvad det vil sige at være Gjenstand for Ministerens Opmærksomheder i den Henseende — ja, saa er Ministeren strax paa Tæerne, saa er der Sugenting i Veien; ja, selv om det ikke er Andet end „Sjllandsposten“, der kommer og fortæller den Historie, der bagefter viser sig at være fuldstændig Usandhed, saa er Ministeren strax paa Spil, og saasnart vi blot tillade os Noget, hvor der kan være Tale om den mindste Kollision med Straffeloven, som naar vi hentyde til provisorisk grundlovsforbryderisk Færd, eller naar vi i det Hele taget udtale os saaledes, at der kan være Tale om at straffe os i Henhold til Straffelovens § 90, ja, saa er Ministeren strax paa Spil. Men naar der foreligger saadanne Misligheder, som Inspektøren selv fortæller, at der er foregaaet i 24 Mar — han har jo været der siden 1861 og siddet i 24 Mar dels som Inspektør og dels som underordnet Funktionær nogle Aar tidligere — saa finder Ministeren, naar han har gennemlæst Forhørene, ingen Anledning til at tage fat paa ham, men lader ham smukt slippe. Han finder ingen Anledning til at arrestere Præsenss Rone, som selv har fortalt, at hun har modtaget mærkværdige Ting de Snefe Gange, han finder ingen Anledning til at sætte hende i Varetægtsfængsel eller undersøge, hvorledes det hænger sammen med hendes Forklaringer, og han finder ingen Anledning til at undersøge Overtillshynets Forhold, i Alt dette ser han ingen Skyld. Derfor den høitærede Minister tror, at dette ikke nedbryder og demoraliserer det danske Folk, saa tager han fejl. Det kan han være overbevist om, at hvad enten han staaar paa venstre eller høire Side, er der Intet, der mere skal bidrage dertil, end saalænge vi have

en Justitsminister, der har Lyft til navnlig at se os Venstremænd paa Fingrene, men, naar Talen er om Høires Embedsmænd eller om Embedsmænd og Høiremænd, saa godt som muligt vil se til den anden Side. Det kan ikke negtes, den høitærede Minister kan ikke komme bort fra det Ansvar, det kan ikke nytte, at han snaffer om de 24 Mar, eller om at det er passeret under saadanne Forhold, at han ikke kan sidde her i Kjøbenhavn og kontrollere det. Et kan han kontrollere, og det er Forhørene, som ere blevne forelagte ham. Han kunde, inden Sagen blev sluttet, forlange Forhør paany optaget, han kunde forlange, at de Personer, som endnu ikke vare blevne afhørte eller arresterede, bleve inddragne under Sagen; men den høitærede Minister har Intet gjort. Den høitærede Minister lovede os nu, at han vilde appellere Sagen. Sa Gud veed, om han vilde have appelleret den, dersom der ikke var bleven taget fat paa den fra Rigsdagens Side. Det vide vi i hvert Fald ikke. Derfor slutter jeg mine Bemærkninger med at sige, at det forekommer mig, at vi med Sandhed kunne sige, at her kan man anvende det gamle Ordsprog: De smaa Tyve hængere man, de store lader man løbe.

Formanden (Berg): Jeg skal bemærke, at det forekommer mig, at det ærede Medlem sigtede positivt den høitærede Justitsminister for Partisthed i sin Embedsforelse ved at sige, at den høitærede Minister faae til den anden Side, naar der var Tale om at stifte Retfærdighed lige. Jeg ønsker ikke, at dette Udtryk skal passere uden Paatale.

Ordføreren (Holstein): Jeg tilstaaer, at jeg blev noget forundret over det Foredrag, som vi hørte fra den høitærede Justitsminister til Forsvar for de to sørgelige Udslag af Uorden eller hvad jeg skal kalde det, Demoralisation, den ene paa det administrative Omraade, den anden ved en større Straffeanstalt paa det kriminelle Omraade, som jeg har fremdraget her i Salen. Jeg tilstaaer, at jeg havde ventet, at den høitærede Minister nu, da Sagen helt ligger aabent for, og Standalen ikke kan skjules, dog havde opgivet ethvert Forsvar og navnlig havde afholdt sig fra det Forsvar, han idag søgte at lægge over disse Ulykker. Jeg forstaaer — jeg gentager det — at den høitærede Minister ved første Behandling søgte at skjule, hvad der kunde skjules. Jeg mener ikke dermed, at han forsætlig fordulgte Sandheden, eller at han af Egennytte. (Justitsministeren [Nellemann]: Egennytte?) Ja, jeg mener naturligvis politisk Egennytte, vi tale jo over-